

Joan Mesquida i Muntaner

Només un mar blau m'emblava

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2005

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2005-P-A-0200-0167

© del text: Joan Mesquida i Muntaner

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajagaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Mesquida i Muntaner

Només un mar blau m'emblava

*Accèssit de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2005

El poemari *Només un mar blau m'embrava*, de Joan Mesquida i Munatén, fou guardonat amb un Accésit al XXIX Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2005. En foren jurats, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

NOMÉS UN MAR BLAU M'EMBLAVA

Tan sols la terra em capfica. Només un mar blau m'emplava.
I em diu que hauré de desfer-me del present que m'amoreja,
del pas lent de les gavines que enlairen els meus silencis
i de les llums que s'amaguen pel batiport del crepuscle.
Tanmateix tinc la tirada pels saulonars del no entendre.
I encara amoix l'endarrer que dintre meu mana i fita,
i em vigila el bat del cor que no s'assequi ni es glaci;
malgrat confongui, i no ho cregui, les fruites amb elegies.
Pel meu canyar els oratges passen de llarg i no sonen
i ensems que el temps arruïna els plaers en què vaig creure,
sembla que tinc set de l'aigua de tots els amors que foren...

Just ara, que els blats s'acalen tot tement falç i vencisos,
i em trob sense un brot d'ocells que refili el puig de l'alba,
sent un gruix de melangia pel buit que el poema em deixa.

Només un mar blau m'emplava. Tan sols la terra em capfica.

LLOGATERS DEL VENT

Llogaters del vent, què hi feim encara,
encerclats de sons marins a l'illa?
Tot percebent peixos que ardots escruten
heretats de sal.

Oint terroles
que dringuen el coure de bords ermassos.
Ben ferits d'amor, hem badat massa,
amollant pels somnis esbarts de versos,
fent de greus silencis, vici i pregunta,
i del mut obscur, un grat elogi.
Com deseparats alçarem, lloscos,
un foll vent de crits per dir que hi érem.
Amb l'ai al cor, hem cremat, ineptes,
un llenyer de mots estimadíssims.
I, dur, el temps ens mata la pensa,
l'afany, i les vinyes.

On és que som?

Què se'm perd, perdut per la costera,
crismat, embogit de tramuntanes?

ANIT, NO

Anit no vinc, no truqueu, tot és fosc per la riba,
no em plau davallar al carrer que es veu desert i m'espanta.
No cal que em digueu si al vent li cou endins el salobre,
ni si és esglai a la mar el que abans era maragda.
Anit no, no vull sotjar defora, res no m'embruixa;
isolat dintre de mi, m'estim més junyir paraules.
Per la vida que voldria, ordir espais amb subtilestes,
i adreçar una oda a la pau que sovint el cor demana.

Ja sé que pel codolar s'hi senten clams i murmuris...!
I que cauen estels vius per dins el fons de la cala.

NÍRIA, AMOR...

Amor, Níria, no em fugis,
mira al ponent de la mar...,
no veus tota l'aigua encesa?
No t'allunyis amor, no,
tanmateix no són de veres
els dàtils crepusculars.
Avui, el nord perd el nord,
i l'ànim, glosant les ones,
s'encongeix com una pena.
Si te'n vas per una estona,
toma com el sol que torna:
vull el teu bat, la llum teva,
per si, ran ran els perpanys
d'aquest morat horabaixa,
vingués la mort, ben de sobte!
La mort, que a penes fa petja,
però que vetlla la urpada
pels blancs turons de l'insomni,
i a vegades, sens voler,
sembla que la toc... i és aspra.
Anem junts al prat ocult,
lasciu d'obertes magranes.
No, no em deixis tan tot sol
tan enmig de tanta gent!
Diguem, amor meu on vas,
saps que no pinten roselles
les fosques cloves d'enguany?
No t'aperduïs pel bosc,
sols veuràs creuar, fugaç,
un tristíssim dol de merles.

A LLaurats d'Antany

En aquella hora, encisat, volgueres cerndre els enigmes,
i triares; vers, ressò, sina, sexe, somni, tacte...

Avui, quan couen als ulls les clarors emmalaltides,
discerneixes, decebut, que les paraules bescanten;
els dies tomben balders pels alous dels teus restobles,
i quan pel mar dels sentits traülles temps i calanques
entens clar que manquen corns per poder sonar ventures,
com sols tragina l'hivern noves de vents i naufragis...
Pels vedats llòbrecs del seny hi deixes malves estones,
caçant sons a l'escriptura dins un trascol de miratges.
I planys la nit que volteja amb tots els absents a lloure,
i sospires les besllums dels marges tendres de l'alba;
sentint el lleu bategar d'aquelles titines teves
a llaurats d'antany... I negues

tot l'empriu a la paraula.

En aquest instant, poruc, vols avaluar els enigmes,
i amagues; demà, crepuscle, temença, i remembrança...

ESTIMA MÉS, I MÉS

Capvespralment alisos veus com fugen els dies
deixant un eco eixut com a de set eterna.
Si als filerets del cor les quietuds es nuen
fes cantar rossinyols pels omars dels teus versos
i treu el vint colors que han arborat els cingles.
Sota el primer foscant arruixa la paüra,
estima més, i més, en veure que sols resten
poques braces d'amor i tot un plegar d'hora.

Sols si ets fas bon amic de la mar dels oratges,
gaudiràs al setembre migdiades de blaus.

NINGÚ

Ningú no s'emporta aquesta melangia
que la sang destorba. Ningú no em dispersa
el fàstic que encrosta les rotes del viure.
Ningú no em convida per ran les baldanes
d'aquelles moreres de mugrons recòndits...
Ningú no s'emmena els allots que juguen
pels carrers i em criden el risc de demà;
ni els rars xarlatans que a la mar del vespre
pregonen foneres i mantells de fosca.

Mai cap de vosaltres no sabrà omplir-me,
aquest clot anòmal del meu no res tímid.

DE L'ÚNIC VIATGE

No copeses si véns de mai, ni si cap enlloc camines
ni saps gens si vius on ets, o si mors en altra banda.
Pretens cridar! I sols disposes d'un pam curt de veu retuda
que ningú no sent; i penses si tot és un simulacre.
Als mots pidoles ajut, però els mots es desentenén,
així i tot, demanes téntol, i t'entotsoles, i calles
en veure els blatars que enrossen aquest desvalgut capvespre,
quan pels cristalls de les ones s'esquinça nacrà l'oratge.
Abocat de ple al silenci, amb un tros de valentia,
pels molls arenys de les hores tramuntes l'únic viatge.

No entens clar si véns d'enlloc, o si cap a mai t'allunyes,
ni saps gens si mors on ets, o si vius en altra banda.

